

A vederből való halászás, avagy az álnokság missziója

Bibliaolvasás: ApCel 9, 1 – 20.

Alapige: „Mert akit te megvertél, azt üldözik, és a tőled sújtottak fájdmát szólják meg. Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el.” Zsolt 69:27-28

A huszadik század az Isten keresztyén egyházának a megverésének időszaka volt, különösen itt kelet Európában. Isten látványosan próbálta, verte az Ő történelmi egyházakhoz tartozó népét. Ehhez elvetemült embereket használt. Ez a megveretés a közelmúlt történelmi ténye, mely nem csak a holocaustra, az izraelitákra alkalmazandó, hanem római katolikusokra és protestánsokra is.

A zsoltár igéje azon „igaz egyház” nevében fellépőket leplezi le, akik azt üldözik, akit Te vertél meg és azoknak fájdmát szólják meg, akiket igazságos haraggal Te sújtottál. Az üldözés hangján hízelgő, de szike éles megszólásaikkal az a céljuk, hogy önmagukat fényezzék, míg a megszólítottakat villámgyorsan megsebeznek és bemocskolják, elfertőzzék. Hitvallásunk, a Heidelbergi káté 112. kérdésére, hogy „mit kíván a kilencedik parancsolat”, a következő feletet adja: (Isten a kilencedik parancsolatban azt kívánja), „(...) hogy senki ellen hamis tanúbizonyságot ne tegyek; beszédét félre ne magyarázzam, senkit ne rágalmazzak, ne gyalázzak, és meghallgatása nélkül könnyelműen ne kárhoztassak; hanem kerüljek mindenféle hazugságot és csalárdságot, mint a Sátánnak saját műveit, hacsak Isten rettenetes haragját magamra vonni nem akarom. A törvénykezésben és egyéb dolgaimban az igazságot kedvelem, őszintén kimondjam és megvalljam; és felebarátom tisztességét és jó hírnevét tőlem telhetőleg megoltalmazom és előmozdítom.” Ez a parancsolat megköveteli minden keresztyéntől, hogy minden keresztyén testvérének a végsőig az ügyvédje legyen. Senkiről rosszat ne mondjon, de annál több jót. Aki tehát vét a harmadik¹ és a kilencedik parancsolat ellen Isten rettenetes haragját vonja magára. Akik az Isten által megvert egyház fájdmát szólják meg, nem krisztusi lelkülettel cselekszenek.

A megverték üldözése, a lesújtottak megszólása nem a Szentlélek bizonyoságtétele, sőt semmi köze nincs hozzá az Isten Lelkének. Ez a Sátán, azaz a Vádló által kinyilvánított fél igazság, aminek másik felét mindig elhallgatja az, aki hazug és embergyilkos kezdetektől fogva, vagyis az ördög. Szentlélek, Krisztusról és Krisztus indulatával² tesz bizonyoságot és az Isten megpróbált népe iránti szeretetéről. Aki tehát megvetve, becsmérelve szólja meg Krisztus megvert népét, aki az Isten általi megverés sebeit nem gyógyítja, hanem pusztán a bántás kedvéért föltépi, álnokságot cselekszik, nincs az igazság birtokában, hanem tévelyeg.

A zsoltáros azt is mondja, hogy aki ekkora vakságtól szenved, vagy, hogy ennyire félreismeri Krisztusnak az Ő egyháza iránti szeretetét, és kész akarva nem látja meg az Úr szenvedő egyházát, az maradjon továbbra is tévelygő. A Te igazságodra ne jusson el!³ Ezt az ítéletet erősíti meg a Biblia utolsó lapja is, ahol a Lélek így szól: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is.”⁴ Félő, hogy ez már az az állapot, amiről Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.”⁵

Luther, amikor Jézusnak eme próféciját értelmezte, különös istenfélelemmel kapcsolta magához az Úrnak ezt a tanítását. Félelemmel és reszketéssel könyörög a kijózanító és szabadító bűnért. Ő így imádkozik: „A mi jó Istenünk engedje meg nekem – ha megengedi, hogy bűnbe essem - , hogy csak olyan bünt kövessék el, amelyről tudom, felfogom és felismerem, hogy az bűn.”⁶ Viszont olyan bünt,- mondja Luther -, amely nem tűnik bűnnek, hanem amelyet ráadásul nagy erénynek és szentségnek tartok, olyan bűnbe ne vigyen. Luther

tehát könyörög, hogy Isten szabadítsa meg őt az istentiszteletnek látszó büntől, mentese meg őt attól, hogy *inkvizítor* váljék belőle, mert ez a bűn minden bűn közül a legszörnyűbb. Tulajdonképpen pontosan ennek a bűnnek vagyunk a tanúi, ha befogadtuk az evangélisták nagypénteki tanúbizonyságát. Isten Fiát az istentiszteletnek látszó egyhágyűlölet jutatta kínhálálra. Akik Jézust kereszthalálra adták, meg voltak győződve, hogy a legnagyobb jót cselekszik, mert egy veszélyes ámitót törölnek le tettükkel a föld színéről. Az inkvizítor az egyház testében az a rákos sejt, amelyik becsapja a szervezet immunrendszerét. Egy ideig észrevétlenül építi föl magát, majd megerősödve gyorsan és látványosan okozza a legnagyobb kínokat és a gyalázatos halált. Ezekről a beteg sejtekről mondja az apostol, hogy „Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók, (kiváltak, azaz megmutatták végre a foguk fehérjét). De néktek kenetek van a Szentől, és mindent tudtok, többek közt ezt az igazságot is.

A veszély azonban ennél nagyobb. Dániel által mondja az Úr, hogy akik gonoszul cselekszenek a szövetség⁸ ellen, azokat „*egy utálatos*”⁹ (a hamis próféta, az Antikrisztus) hízelkedésekkel csábítja hitszegésre; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik.”¹⁰ Ez konkrétan azt jelenti, hogy aki öldökléstől lihegve¹¹ elkezdett belerúgni az Isten megpróbált egyházába, annak csak egyetlen legkisebb szolgájába, azt csak az Isten különös kegyelme képes megfékezni, akárcsak Pál apostolt, mert a leállásra az öldökléstől lihegő Saul már önmagától nem lesz képes, hanem oda fogja fordítani a fülét és a szívét minden hamis próféta hízelkedésére és minden antikrisztusi csábításra. Aki ilyen mélyen van, képtelen bűnbánatra jutni, hiszen megrészegetett az önmaga istentiszteletétől, amit nem lát kárhozatos istenkáromlásnak, mert megvakultak a szemei és kővé vált a szíve, értelmét sötétség borítja.

Itt kell megemlékezzünk Jóbról, akit az Úr próbált meg, de három barátja ezt nem ismerte fel és, ahogy a zsoltáros mondja, akit te megvertél, azt üldözték, és a téled sújtottnak fájalmát szólták meg. És akkor felgerjedt az Isten haragja az ő három barátja ellen, mivelhogy nem találták el a feleletet, mégis kárhoztatták Jóbot.¹² És, hogy ne sújtsa Isten őket kárhozatos vaksággal, az irgalom éppen Jób által tartotta meg és mentette meg őket a pokoltól. Így végződik a szenvedő Jób története: „Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób. Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozatok magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy rettenetesen ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Cófár, és úgy cselekedének, amiképpen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinte Jóbnak személyére. Azután eltávolítá Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaikért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak mindazt, amije volt.”¹³ Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek!”¹⁴ A lélek pedig azt mondja, hogy csak akkor szűnnek meg a csapások, csak akkor gyógyulsz meg,¹⁵ csak akkor győzöl, akkor eszel a mennyi paradicsom közepén álló élet fája gyümölcséből és az Istennél elrejtett mannából, akkor nem árt a második halál, és csak akkor kapsz új nevet, amelyet senki nem tud, kivéve az Isten és az, aki kapja, mindez tehát csak akkor a tied, ha Jézus Krisztussal¹⁶, Jóbbal és sok szenvedővel együtt imádkozol azokért, akik téged üldöznek, és minden gonosz rágalommal illetnek.¹⁷ Krisztusnál tehát nincs könnyű és olcsó gyógyulás! Hallottátok a bibliaolvasáskor is, hogy Saulnak a vak szemét Isten Ananiás¹⁸ által akarta megnyitni, az által a tanítvány által, akinek a neve ott volt a halál listán az elvakult Saul kezében.

Dávid király a kijózanító bűnnel vétkezett. Paráználkodott, házasságot tört és ölt. Őt e nyilvánvaló bűnei összetörték. De sokan vannak, akik az élő Isten ellen vétének, és bűnük

nem látványos. Mondják is: „Nem öltem, nem loptam, nem paráználkodtam, nem törtem házasságot, tehát nem vagyok bűnös.” Az ilyen ember képtelen belátni, hogy valójában gyűlöli az Istent. Gyűlöli Istent, mert a világosság angyalává¹⁹ átváltozott ámitókra, varázslókra, szemfényvesztőkre, jósokra, jóvendőmondókra és ezekhez hasonló átkozott tevékenységet űző gonoszevőkre hallgat. Talán soha nem mondja, de messze elkerüli a bűnbánó gyülekezetet, az Isten egyházát, az élő Isten közelségét. És nem állnak meg itt, ahogy tehetik, úgy bomlasztják, rombolják és pusztítják Krisztus népét.

Emlékeznünk kell a közelmúltra is, amikor a vörös propaganda az ateista és kommunista ideológiával az egyházon belül vetette meg a lábát és megtervezetten káromolta, üldözte, irtotta, pusztította és rombolta az Isten egyházát. Nagy gyönyörrel részegedett meg az általa kivégzett mártírok vérével, és a mai napig nem jőzanodott ki. A megrészegedés szenvedélyével megkötözötték ma is visszasírják azt a kábulatot, melynek csúcán ők, az üldözökök, valóban az ember, de sokkal inkább az ő kigyó alkotta²⁰ Kánaánban²¹ érezték magukat. Van, aki megtalálta a megbánás keskeny útját és szoros kapuját,²² de legtöbbször nem, hanem régi kábulatukat újra cserélték, a Krisztus meggyötört egyházát viszont ugyan úgy utálják és üldözik.

A közelmúltban egyház üldözött egyházat. A történelemben az ilyen időszak a téboly, az átláthatatlan homály és a teljes sötétség ideje. Ma felekezet és vallás verseng az egyházzal. Ebben a felfordulásban azt kérdezed, hogy most itt mi az igazság, kinek van igaza, ki az, aki nem hazudik, hogyan döntsek? Azt kérdezed, hogy mi Krisztus egyházának az ismérve? A három ismérv közül az első a hamisítatlan evangélium hirdetése és sákramentumok kiszolgáltatása. A második az elsőből fakadó szeretet, rend és fegyelem, a harmadik pedig a tanúk és vértanúk szenvedve véghezvitt tanúbizonyága.

Köztudott, hogy az apostoli levelek közül a Zsidókhoz írt levél elsősorban az izraelita zsidókból lett keresztyének vigasztalására és megerősítése céljából írták. Az üldöztetések rettenetes tüze pusztította őket. Sokan elbizonytalanodtak. Azt kérdezték, hogy egyáltalán jó helyen vagyunk? Akkor miért ér annyi szenvedés, nyomor és balsors? Az egész levél ezt a kétségbeesett kételkedést akarja kigyógyítani az Úr üdvözített népéből. Ebben a levélben hangzik el egy megszívlelendő mondat, ami olyan kipróbált tanítványokra utal, akik „életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.”²³ A rájuk való odafigyelésre történő felszólítás így szól: „Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztetvén az ő életük végére, kövessétek hitüket. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.”²⁴

Nem elég az evangélium prédikálójának a beszédére figyelni, látni kell metakommunikációját (Jel 13:11) és az ő életének a végét is. Azt kérdezed, hogy melyik hitet kövessed? Azokét a tanúkat, akik egész életükben többre tartották a Krisztus nevéért kapott gyalázatot²⁵ a világ összes kincsénél, függetlenül attól, hogy ki milyen színben, mely oldalon állva kínálta föl²⁶ azt nekik. Ez a vigasztalás tehát parancs is: Ismerd meg a te egyházad, a te gyülekezeted, a te hited mártírjait és kövesd az ő hitüket! Ha ezt teszed, nem tévedsz el! Ha ezt teszed, tudod, hogy a Krisztus egyházában vagy!

Jézus egy másik biztos támpontot és figyelmeztetést is adott az övéinek, amikor azonosította önmagát mindazokkal, akik szeretik Őt, hallgatják Őt, engedelmeskednek Neki és követik Őt. Krisztust csak és kizárólag a testvéren keresztül lehet szeretni. Krisztust csak az egyház élő testén keresztül lehet szeretni! Erről így tanított: „Aki titeket befogad, engem fogad be (...).”²⁷ A Krisztus befogadása tehát nem eszme, nem elmélet, hanem testi-lelki életközösség, gondoskodó szeretet, amikor enni adsz az éhezőknek, innia adsz a szomjazónak; befogadod a jövevényt, felöltöztetted a mezítelent, meglátogatod a beteget és elmész a fogolyhoz (Máté 25:35-36). Az Isten a gondoskodó szeretet közösségben szövi egybe az ő népét, Krisztust és az ő egyházát. Ki viszont rágalmazza, becsmérli, megveti, üldözi, féligazságokkal bomlasztja és megrontja Krisztusnak ezt az élő testét, azt az Isten is

megrontja. Pál ezt így mondja: „Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1Kor 3:17). Ezért nem szűnnek meg az apostolok elég elszántan figyelmeztetni bennünket, hogy éberem és egymásnak szolgálva vigyázzunk! Ezért parancsolja Isten, hogy ne tégy hamis tanúbizonyosságot, hanem teljes odaszánással védelmezd és mozdítsd elő a te testvérednek jó hírnevét és becsületét.

Uradat és Istenedet ismerő nép, bátorodjál fel! Szeresd a megvert egyházat, ezt a maréknyi sereget, a kicsiny nyáját! Légy bátorítója és vigasztalója, mint Ézsaiás! Ha pedig e bizonyosságtétel alapján felismerted álnokságodat, sietve fordulj kegyelemért! Hagyd el a csúfolódok székét és a gyűlölködők gyülekezetét! Szaladj ki abból a Babilonból,²⁸ mely kárörvendve nevet az Isten népe romlásán!²⁹ Halljad a zsoltáros figyelmeztetését: „Mert akit Te vertél meg, azt üldözik, és a Tőled sújtottak fájalmát szólják meg. Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el.” Ez nem ember szava, hanem az igazságosság és az egyenlő mérték törvénye, amihez Isten következetes, ezért óva int, hogy teljes józansággal te is számolj vele!

Kérjük, hogy ne e kemény törvény szerint fizessen nekünk az Isten, hanem a még keményebb kegyelemnek *kétszeres mértékével*,³⁰ mely által Pál apostolt is üdvözítette! Ámen.

Ima:

Uram! „Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet.”³¹ Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te Szentlelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket a te útjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. Szabadíts meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene, hogy harsogja nyelvem a te igazságodat.”³² Ámen.

---

¹ Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. 2Móz 20:7

² Teljesítsétek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga [hasznát], hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy [ő] az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. Fil 2:2-8

³ Zsolt 69:28

⁴ Jel 22:11

⁵ Ján 16:1-3

⁶ Koinónia: Luther mélysége és magassága. Koinónia, Kolozsvár 2010. o. 242.

⁷ 1Ján 2:19-20

⁸ Értem alatta az Ó és az Újszövetség egyaránt!

⁹ És ennek helyébe *egy utálatos* áll, akire nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jó, és hízkeléssel jut az országhoz. Dán 11:21

¹⁰ Dán 11:32

¹¹ Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz. Kért ő tőle leveleket Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. Apcs 9:1-2

¹² Jób 32:3

¹³ Jób 42:7-10

¹⁴ Jel 2:7; 11; 17.

¹⁵ Jób 42, 10. Azután eltávolította Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott

¹⁶ Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek (...). Luk 23:34

¹⁷ Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és **imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket**. Máté 5:44

¹⁸ „Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! Az Úr pedig [monda] néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű társusi embert, mert imé imádkozik. És látá [Saulus] látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: És itt [is] hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent Lélelkel. És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; (...)” Apcs 9:10-18

¹⁹ Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magokat az igazság szolgálivá; akiknek végük az ő cselekedeteik szerint leszen. 2Kor 11:14-15

²⁰ És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 1Móz 3:4-6

²¹ „Kánaánt” az Éden, vagy a paradicsomkert szinonimájaként használom. Az a világ ez, ahol az ember a jó és gonosz tudása rózsaszín ködében kóvályog. A szabadság illúziójában libeg, miközben saját kívánságai láncra vert rabszolgája.

²² Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt. Máté 7:13-14; Luk 13:24

²³ Apcs 15:26

²⁴ Zsid 13:7-8

²⁵ Zsid 12:2; Zsid 11:24-26; Fil 3:8.

²⁶ Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét. És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Máté 4:8-10; Luk 4:5-7

²⁷ Máté 10:40

²⁸ És kiálta [teljes] erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznsága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráznalkodtak, és a földnek kalmárai az ő tobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Fizessetek úgy néki, amint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. Amennyire dicsőítette magát és tobzódott, annyi kinnal és gyásszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. Ennekokáért egy nap jönnek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tüzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt. Jel 18:2-8

²⁹ „Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, akik fosztogatnak titeket, mert aki titeket bánt, az ő szeme fényét bántja. Mert ime én felemelem kezemet ellenük, és saját szolgálói prédájává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem.” Zak 2:7-9; „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék [is], az Úr az én világosságom!” Mik 7:8; „Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim se hunyorgassanak rám.” Zsolt 35:19; „Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen, aki megfizet néked gonoszságodért, amellyel te fizettél nekünk! Áldott legyen, aki megragadja és sziklához paskolja kisedjeidet! Zsolt 137:8-9; „Mert ezt mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérű, itt van az ő tapostatásának ideje, egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje.” Jer 51:33

³⁰ „(...) És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek **kettős mértéke** én rajtam.” 2Kir 2:9b

³¹ Zsolt 51:4

³² Zsolt 51:12-16